
dadogások

HOLTI MÁRIA

Miért jöttél utánam?
Miért nem hagytál a többiekkel?
Olyan jó itt lenn
már érzem: rothad alattam a föld
már egészen megszoktam nélküled itt
kezem se kapdos már minduntalan a levegőbe
hogy képzelt testedet simogassa
képzelt csókra már szám se alakul
Már egészen megszoktam nélküled itt, Orpheuszom
A levélírásról is leszoktam, lásd
(Zeusz egyre rossz címeket ad)
és képzeletben visszajön a postám
a végtelen levelek

Lásd, Orpheuszom, én már nem is énekelek
Itt túl sok a kín ahhoz
és annyi szörnyűséget látok itt naponta
hogy azt is visszagyömöszölném
ha lehetne, magamba
akit bennem csókoltál világra egy éjjel

Jaj, Orpheuszom, annyi a pletyka itt
annyi a rontás
annyit beszélnek rólad errefelé
hogy már szóba se állok senkivel itt
csak kuporgok magamban, ha alkalmam adódik
két kín között parányi szünet
pedig a Mezőkre is bemehetnék
ott a helyem a Monda szerint is —
De ha elviszel innen, ne feledd a tilalmat
meghalok én, ha látják, hogy
észreveszel
Csak gubbasztok magamban

naptártalanul
pedig, hidd el, fordul az évünk
egy éve ilyenkor síkáltam a hátad
a fadézsza előtt

Te, Orpheuszom, tudsz-e nyugodtan aludni?
Mondd, csillagtakaróncat
ki mossa utánam?
Kivasalják lepedődöt
ahogyan szereted
ahogyan tőlem azt szoktad?
Főznek-e könnyű ételeket?
Ki nyomja a hátad
ha kínoz a köszvény?
És tiszta-e házad, a teraszok is?

Látod, Orpheuszom
milyen bolondos dolgokat mondok és
vigyázok, ne remegjen a hangom
orrom se fűjjam, mint zokogások előtt —
itt, kívül Tartaroszon
Tudom, előttem se szeretted, ha
sírtak az asszonyaid —
mind kinevetted
Látod, nem sírok én se
pedig itt lenn annyi a sírás és
a panasz
hogy elbújnék, ha lehetne
ne halljam a kint
— mindegy, mi alá, mi mögé —
én elbújnék, ha lehetne
de mondták, figyeltet
nagy Zeusz isten
három spiclije rajtam
fondorságuk naponta kiállom
Közülük egyik a róka
mindük közt legeszesebb
ha pernyét kap a szőre
magától újránöveszti
Aztán itt van egy holló
itt van egy béka
folyton kérdezget
lépre hogy csalna
de én tartom a számat
nem fecsegek
nem szólok, hogy
enni se, inni se adnak
hogy csak a testemet látják
mert holtan is nálad vagyok
ha még a dolgod után
hogy másokat énekre taníts
Még rólad is pletykált a holló
mondják, belesültél egy dalba
itt fönn a hegyen
mit betanítani a szikláknak akartál
hogy a füvek mind kinevettek
nevetéstől görbére hajoltak a fák

(ezt azért már nem hiszem el)
merő rosszindulat már minden errefelé
— ha kérem, oda már nem adják
italom

Jaj, Orpheuszom, én már bánom, hogy akkor
hajlottam a szódra
elhittem: énekelni akarsz csak
és mentem utánad; hagytam
hogy csukjad az ajtód
mikor ágyazni kezdél
csak akkor gyanakodtam
hogy más dolog is járhat fejedben
hogy leénekeled a rongyaimat
de többre igazán nem gyanakodtam
Elzavar, félttem anyámat
hallottam ilyesmit odafönn eleget
hogy elmondja apámnak
tudod, ő milyen szigorú

Jaj, Orpheuszom, már bánom, hogy akkor
dalodra aléltam
s azután csak a bőröm égett
nem segített semmi olaj
hiába kentem
mindenki látta arcomon azt —
mondtad, csak hagyjam nyugodtan
ne törődjek semmivel én
te is úgy voltál legelőször
csak hát kisfiú voltál —
anyádra az ének se hatott

Lásd, Orpheuszom, mennyi bolondság
tolult fel a számra
úgy fecsegek
hogy már engem is untat
inkább nyelném le a nyelvem
vagy a mellem vágnám le szívesebben
semmint untassalak téged
még ideleln is

De, Orpheuszom, ha mégis
ha talán meggondolod a dolgot
és kiszabadítasz engemet innen
— énekelj gyorsan, valami könnyűt, kifelé —
és ha hagyod, hogy
sebemet csak én nyalogassam
és addig se zaklatsz, míg a
folyón átevezünk
áldani foglak, Orpheusz, téged
híredet versbe is költöm

Kérded, Orpheuszom, a
pletykákön kívül
történt-e valami
hogy múltak az éjek?
szőrös melledre hányszor

omoltam képzeletemben?
Jaj, hidd el, csak
a második év volt a legnehezebb
az elsőt átvészelttem valahogy
Csak az itteni kínok
ezek a fõnn soha nem látott alakok
szõrnyetegek szép számmal
tollasan-pikkelyesen
zöldnek se zöldek
kéknek se kékek
— rettenetes!
agyaruk-ágyékuk
egybeszabott
szemidegük az emésztõrendszer
vérük, a kásás, edénytelenül foly
kivül a bõrõn
Folyton futottam elõlük
bújtam, ahogy tudtam
felkúsztam a fára
ott vártam, hogy nõjön még magasabbra
magával emeljen, ahogy nõvekedne
De beindáztak a bronzlevelek
és könnyen észrevehettem
erükben méreg a nyirkuk
termésük hétszeres méreg, zsályaszínû
Aztán, Orpheuszom, otthagytam a fát
leereszkedtem lopakodva
odakúsztam a vízhez
fekete tükrén én
hétszer éltem át a halált
Rendre levettem tövis szõtteseim
és elaludtam a parton
Álomtalanul múlt az az éjjel
csak reggel láttam õsz hajamat
barnából kifehérvült
Dárdás halak közt
hétszer merültem be
hétszer fekete vízbe
és lett a hajam éjfelete
amilyennek most is látod, Orpheuszom

Aztán jöttek a kínok
Egy sárkány kérdezett folyton
és nekem vallanom kellett
Mind olyan dolgok voltak azok
melyeket az ész odafõnn ha dadog
formátlan szókkal
a boldogság egyetlen pillanatában
a lélek tájainak

Képzeld, Orpheuszom, mit
gyõtrõdtem akkor
Inkább haltam volna hétszer a tûzbe
vagy vállaltam volna bármi halált
semmint hogy valljak
a dadogás tájairól emberi szóval
ideleenn